

Els immigrants i nosaltres

Ens ho acaben de dir les últimes dades oficials: Girona és, percentualment, la demarcació amb un nombre d'estrangers no comunitaris més alt de tot l'Estat espanyol. Vint-i-dos de cada mil habitants de les comarques gironines són immigrants. Dels vint-i-tres mil que, en números rodons, resideixen legalment entre nosaltres, més de quinze mil procedeixen de països no europeus, majoritàriament del Marroc i de Gàmbia. Més de set mil d'aquests immigrants, homes en la major part, tenen un lloc de treball normalitzat en el nostre àmbit geogràfic.

Al pes quantitatiu d'aquesta presència de nouvinguts no sempre s'hi correspon la deguda qualitat de l'acolliment que reben per part de la societat gironina. En els darrers mesos s'han posat de manifest algunes mostres d'aquesta dificultat de relació. El president de l'Associació de Marroquins de la Garrotxa ha denunciat la manca de sensibilitat dels empresaris davant la celebració del Ramadà. Només calia que els patrons acceptessin l'acord de cooperació que el ministeri espanyol de Justícia va signar l'any 1992 amb la Comissió Islàmica d'Espanya, a fi que els musulmans poguessin fer compatible la pràctica de les seves creences amb la tasca laboral. En l'esmentat acord s'insta els homes d'empresa a autoritzar els musulmans a acabar la jornada de treball una hora abans de la posta del sol durant el Ramadà, i a dispensar-los d'acudir a la feina durant les seves festivitats religioses. Però els empresaris gironins, per regla general, ignoren l'existència de l'acord o, simplement, fan l'orni.

El darrer informe anual de SOS Racisme ha revelat que, si bé els immigrants sofreixen ara, a Catalunya, menys agressions físiques de grups organitzats, en canvi cada cop els costa més de llogar un habitatge, d'obtenir un treball, d'anar sense conflictes a l'escola o d'entrar amb normalitat en un local. Aquest últim problema es va detectar, no fa gaire, a les portes d'una popular discoteca olotina. Els immigrants són, segons aquest informe, víctimes creixents de l'anomenat racisme social, una forma de xenofòbia que és practicada quotidianament per la ciutadania d'una manera encoberta i subtil.

Sembla lluny, doncs, el somni del poeta que veia la Mediterrània com «un pont de mar blava que agermana pells i vides diferents». Caldrà fer encara molts esforços, individuals i col·lectius, per incrementar el coneixement i assegurar l'acceptació de les cultures alienes; per aconseguir una legislació d'estrangeria justa, integradora i correctament aplicada; per evitar la discriminació que puguin patir les persones, per raó del seu origen, en els diferents àmbits de la vida social; per reforçar la cohesió i la convivència, i per promoure la integració plena entre persones, costums i tradicions diferents.

Tots ens sentiríem ofesos si ens diguessin racistes. Però tots hauríem de fer honor a la nostra convicció de no ser-ho bandeant tot allò que pugui semblar-ho, ni que sigui per mera inconsciència, en les nostres actuacions de cada dia a l'escola, a la botiga, als locals públics, al carrer. Només així podria ser realitat el somni d'un altre poeta, expressat massa ingènuament en una oda a Girona de fa setanta anys: «Salut, Mare benigna, pacient i acollidora / que t'afilles els homes vinguts d'arreu del món / i els dons, com als teus fills, seguts al teu devora, / el pa de cada jorn.»